

Почина ромският певец Шабан Байрамович

Ромският певец Шабан Байрамович е починал на 72-годишна възраст от сърдечен удар в Ниш, съобщиха от кардиологичната клиника на медицинския център в сръбския град. Байрамович е починал по обед, след като е бил настанен в клиниката по-рано днес (8 юни Б.р). Той е смятан за един от най-големите и популярни ромски певци. Байрамович, който е роден на 16 април 1936 г., записва първата си плоча през 1964 г. Той е издал около 20 албума и има 50 сингъла. Написал е около 700 песни. Повече от 20 години ръководи състава „Църна мамба“.

По покана на Индира Ганди е поканен в Индия, където официално е провъзгласен за крал на световната циганска музика. Байрамович, който бе сравняван с Франк Синатра и Рей Чарлс, прослави ромската песен от Америка до Нова Зеландия. Той почина в мизерия, живеейки в малка скромна къща в покрайнините на Ниш, без пари и без възможност на стари години да се лекува, писа тази седмица сръбският вестник „Дневник“.

„Прославил съм нашата страна навсякъде по света – от Нова Зеландия до Америка, ама каква файда от това. Чувам, че сега дават големи пари на някакви си певачици като национална пенсия. Имали са две-три песни, а една ли беше моята? Днес никой не си спомня за тях, а моята „Джелем, джелем“ се върти по всички радиа... Откраднали са ми над 100 песни, а през живота си съм направил около 400. Никой не ми плаща за това. Мнозина откраднаха мои песни, сред тях са и Брегович и Кустурица. Песента „Месечина“ е моя. Не съм съгил никого за авторски права“, разочаровано и с тъга разказа Байрамович в последното си интервю.

БОНИ

Моите съболезнования на близките му. Жалко че такъв голям връх в музиката си отива самотен, забравен. А кой не знае неговите песни, къде не се пеят. Най-добротомомско, нашият Павароти. Когато пяхме с айдулите неговата Бубамара те бяха очаровани, тананикаха си я постоянно и всички. И гъщеря ми си пее неговите песни. Бляскав, неповторим.

Това ли е съдбата на обичаните, много обичаните певци!

трето място в световна класация за блус! Той, който се придържа към изворния, класическия стил...

Шабан се дистанцира от турбофолка, по-скоро се сближава с джаза... Казваше, че рода му е от Сливен.

АНЖЕЛО МАЛИКОВ

Шабан е класика за ромската песен. Не могат да го стигнат и всичките измишльотини, на всички взети заедно с Горан Брегович. Той е най-яръкят на този небосклон, и Есма не свети така. Неговият саунд е единствен, неповторим. Могат само да го имитират.

ВЕЛКО КОСТОВ

Шабан работи два сезона при мене на ресторанта в Герена. Страшно достоен ром. С него сме били и в Швеция, Норвегия, цялото Скандинавие. Имаше покана от Холивуд, правеха филм за него. Работлив, упорит, никога не съм го виждал ленив, отпуснат, да се огъва или да се гневи. Впрочем, виждал съм го раздразнен само като чуеше, че някой пее фалшиво.

Като усетеше, че е по-свободен и се обаждаше на жена си Мица. Първо я питаше за гълъбите. Той имаше 140-150 гълъба. От тук, от София купуваше зърно и им носеше, много си ги гледаше. Той беше като Майкъл Джексън, толкова го търсеха, очакваха, радваха се на песните му.

МАТЮ ДОБРЕВ

Отиде си една легенда. Неговият стил няма равен на себе си. По-различен от всички. С този несравним ромски тембър. Той е световна величина, може би сравним с Павароти, много, много популярен, известен в цял свят.

личина, може би сравним с Павароти, много, много популярен, известен в цял свят.

ТЕОДОСИ СПАСОВ:

Покани ме за последния си албум през 2007 в Нови Сад с джазови музиканти, мисля че се казваха „Ковашко друштво“, заедно с Владко Стефановски.

Шабан е гений. Невероятно ниво, много оригинален. Легенда за Балканите, които той приживе надхвърля. Представяте ли си – той е на

НАСАМЕ С ИСТИНАТА

Една невероятна история ще се появи на книжния пазар на 17 юни. „НАСАМЕ С ИСТИНАТА“.

Това е романът на Виолета Драганова. Известна от телевизионния екран, Виолета отново ни изненадва. Този път ни казва да загасим телевизора и да отворим книга.

Приказка за възрастни, екшън на човешката психология, психологически трилър, фантазия в ре-

алността и реалност във фантазията. Една история, която може да се случи тук и навсякъде другаде, с всеки от нас. Романът ще ви отведе там, където само вие можете да стигнете. Виолета Драганова запазва почерка на телевизионен журналист. Умението да вижда всеки текст и мисъл в картини ѝ помага да създаде невероятна образност

във всеки детайл и страниците сякаш се превръщат в кинолента.

Премиерата на „Насаме с Истината“ ще бъде в София на 17 юни, вторник, от 19:00 часа в галерия „Кръг+“ на ул. „Бугарска“ №5. Заповядайте!

Отиде си КОСМИЧНИЯТ Шабан Байрамович

от стр. 1

Всъщност, къде в България, къде по света не е бил, особено пък ако там има хора от неговата кръв – музиканти, ама музиканти!, бохеми, дето могат да се оставят ей така на едната песен и да си уйдисват, слушайки музика. Беше и комарджия, хвърляше си парите спечелени с денонощен труд, по приятели, по компании. Оставал гол като пищов, както обичат да казват ромите, но все така добър, обвит в благородството на радостта, която даряваше с песните си. А музиката не беше негов сподвижник, тя не идваше, за да си тръгне, когато се умори да го следва, тя беше самия него и още по-точно – той дишаше с нея. Ей така, докато го развеждали приятели из софийските квартали, пропял „Коньовица ме гелюм...“, един подарък за ромите в България... Смирнен в гнева си, затворен в гордостта си на ром, малко тъжен в двуредовия си бял костюм, с неизменните бели обувки, с черната коса и този разкекрен, сякаш не негов мустак Шабан беше влюбен в ромската песен. Ревнуваше я от всеки, пазеше я, за него тя оставаше онова красиво напъило от зрялост момиче, чиято възраст все не позволява да бъдем само мъже. На нея гледаше с любов, но и с бащински страх, че може да я откраднат, да я омърсят, да я подхвърлят като разменна монета. Не искаше тя да остава назад и да приема панделките и дантелите на музиката за душата и само за душата. Той усещаше нейната съпротива и като истински джентълмен я извеждаше от задушливите презгърдки на третокласни музиканти, на повярвали в нежността на ботушите си културтрегери, които ровичкат из схлупените къщи, ахкат и охкат по аладичното всекидневие на ромския свят. Песента го слушаше. И той, подпрял се на ръба на земята запяваше: „Мъжете са от Марс, а жените от Венера...“

Васил ЧАПРАЗОВ